

EIN FLIK AV HIMMELEN
(Pedacito de cielo)

Huset hadde ei grind med gitter
malt med klage- og kjærleikssongar
Kvelden fylte gitteret, hekken
og den gamle balkongen med tårer...
Eg hugsar du lo
då eg las det finaste diktet mitt for deg
Men no, utslitne av tida,
les vi desse linene og gret begge to...

Barndomsåra fordufta
Hekken sovna etter så mykje stillheit,
og i denne vesle flik av himmelen
vart gleda di og kjærleiken min att
Åra gjekk, fryktelege og ondskapsfulle,
med eit håp om noko som aldri skulle koma
Men - eg hugsar det skøyeraktige blikket ditt
då eg lurte meg til det kysset, du veit...

Kanskje har det varme smilet og den klåre stemma di
kjølna med vinden?
Kanskje har den gamle balkongen
forsvunne i posene under augo dine -
desse augo av brunsukker
som fåfengt leitar etter grinda av bronse
som skjelv av kjærleik...

(Homero Expósito gjendikta av Per Arne Glorvigen)

